

Jeesus Kristus on sama
eilen ja tänään ja iankaikkisesti

Rev. William Branham

ESIPUHE

Tämä kirja on kirjoitettu jotta jokainen, joka lukee sen, tietäisi, että Jeesus Kristus yhä Pelastaa ja Parantaa ihmisiä.

Minun käsitykseni on, että Hän on pian tuleva takaisin.

Tämä kirja kertoo, kuinka hän valitsi köyhän pojan ja kutsui hänet palvelustehtävänsä, kuinka poika pakeni Häntä vähän aikaa ja sitten koko sydäimestään kääntyi Hänen puoleensa.

RUKOUS

Oi taivaallinen Isä, ole hyvä ja siunaa jokaista, joka lukee tämän kirjan.

Suo heidän tulla tietämään, että Sinä olet kohta kutsuva voimallisen seurakunnan, sellaisen, jota me emme koskaan ole nähneet.

Me yhä uskomme Sinuun.

Saa aikaan kaipausta jokaiseen sydämeen ja, Oi Vanhurskas, auta nöyrää palvelijaasi viemään eteenpäin Sinun Sanomaasi.

Minä tiedän, että sinä kätkit minut kaisloihin niin kuin Mooseksen jotakin tarkoitusta varten.

Niinpä Isä, auta minua kirkastamaan Sinun nimeäsi, sillä minä pyydän sitä Jeesuksen nimessä.

Aamen.

Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti

Minä synnyin Cumberlandin piirikunnassa, Kentuckyssa, pienessä hirsimökissä. Isäni ja äitini menivät naimisiin nuorina ja minä olin ensimmäinen lapsi. Äiti on kertonut minulle, että kerran ollessani vain kuuden kuukauden ikäinen isän ollessa poissa kotoa, me olimme lumen saartamina vuorilla useiden päivien ajan. Meillä ei ollut ruokaa ja äiti oli tulossa heikommaksi koko ajan. Viimein hän ajatteli lopun tulleen. Hän kertoi, että hän keräsi kaikki meidän vaatteemme ja vuodevaatteet ja otti minut käsivarsilleen ja kietoi ne kaikki ympärillemme, että pysyisimme niin lämpiminä kuin mahdollista.

Rakas lukija, minä uskon, että se olisi ollut loppumme, jollei rakastava Vapahtajamme olisi astunut näyttämölle tuona hetkenä. Mutta Hän on aina läsnä ja ilmestyy oikealla hetkellä. Hän puhui eräälle vanhalle hyväsydämiselle naapurille ja käski hänen tulla katsomaan, miksi savua ei ollut tullut piipustamme muutamaaan päivään. Kun hän saapui ja murtautui sisään mökkiin, hän löysi äidin ja minut melkein nälkään kuolleina. Hän haki puita ja teki tulen. Sitten hän palasi mökkiinsä hakemaan meille ruokaa. Pian me olimme taas tulossa vahvoiksi ja terveiksi. Ylistys Hänen nimelleen siitä.

Pian sen jälkeen me lähdimme Kentuckyn osavaltiota ja muutimme Indianaan. Isä meni töihin maanviljelijälle lähellä Uticaa, Indianassa. Me asuimme siellä noin vuoden ja sitten me muutimme eteenpäin Ohion laaksoa pitkin. Useita vuosia kului ja minä olin kasvanut melko suureksi pojaksi, kun Jumala puhui minulle.

Minä olin eräänä iltana kantamassa vettä taloon navetasta, joka oli noin korttelin päässä talosta. Noin puolivälissä talon ja navetan välillä oli vanha poppelipuu. Olin juuri tullut koulusta kotiin tuona iltapäivänä ja toiset naapurin pojat olivat menossa vanhalle lammelle kalastamaan. Minäkin halusin välttämättä mennä, mutta isä sanoi, että minun täytyi kantaa vettä. Olin pysähtynyt puun alle lepäämään, kun yhtäkkiä kuulin tuulen puhaltavan lehdissä. Tiesin, että muualla ei tuullut. Iltapäivä näytti olevan hyvin tyyni. Minä astuin taaksepäin puun luota ja huomasin, että tynnyrin kokoisella alueella tuuli näytti puhaltavan läpi puun lehtien. Sitten kuului ääni, joka sanoi: "Älä koskaa juo, tupakoi tai saastuta ruumistasi millään tavalla, sillä minulla on sinulle työ tehtävänä, kun sinä tulet vanhemmaksi."

Se pelästytti minut niin, että juoksin kotiin, mutta en kertonut siitä kenellekään. En voinut koskaan juoda tai tupakoida. Minä uskon, että Jumala tulee tekemään suuren työn viimeisinä päivinä.

Kun tulin tarpeeksi vanhaksi käymään ulkona toisten nuorten seurassa, he kiusasivat minua ja sanoivat, että olin mammanpoika, koska en tupakoinut enkä juonut. He sanoivat, että jopa tytöt tupakoivat, ja että heillä oli enemmän rohkeutta kuin minulla. Minä häpesin silloin kertoa heille siitä, mitä oli tapahtunut elämässäni. Mutta, rakkaat ystävät, tänä päivänä minä todella nautin, kun kerron siitä maailmalle. Halleluja!

Noin neljäntoista ikäisenä haavoituin vakavasti ollessani metsästäjänä. Vietin seitsemän kuukautta sairaalassa. Jumala todella vaikutti kohdallani, mutta minä en välittänyt siitä. Kutsumus tuli minulle yhä todellisemmaksi. Mutta koska en ollut kasvanut kristityssä kodissa, koetin vastustaa sitä. Monta kertaa minä kuulin tuon hiljaisen, pienen äänen kutsuvan minua, mutta minä käännysin sen pois. Minusta tuli sellainen, että saatoin tuskin sietää sitä, että edes kuulin mainittavan seurakunnasta.

Eräänä päivänä minä päätin, että olin löytänyt tavan päästä eroon tuosta kutsusta. Olin menossa länteen työskennelläkseni karjatilalla. Ystävä, Jumala on siellä aivan yhtä suuri kuin Hän on missä tahansa paikassa. Toivottavasti sinä hyödyt minun kokemuksestani. Kun Hän kutsuu sinua, vastaa Hänelle.

Eräänä syyskuun aamuna vuonna 1927 minä kerroin äidille, että olin menossa telттаilemaan Tunnel Milliin, joka on noin neljäntoista mailin päässä Jeffersonvillestä, missä me asuimme siihen aikaan. Olin jo suunnitellut matkan Arizonaan joidenkin ystävien kanssa. Kun äiti kuuli minusta uudestaan, en ollut Tunnel Millissä vaan Phoenixissa, Arizonassa, paeten Rakastavaa Jumalaa. Elämä karjatilalla oli oikein hyvää hetken, mutta pian se menetti viehätöksensä niin kuin mikä tahansa maailman nautinto. Mutta sallittakoon minun sanoa tässä, Ylistys Jumalalle, että kokemus Jeesuksen kanssa tulee ihanammaksi ja ihanammaksi koko ajan eikä koskaan menetä viehätystään. Jeesus antaa täydellisen rauhan ja hyvinvoinnin aina.

Monet kerrat olen kuullut tuulen puhaltavan kookkaiden mäntyjen välissä. Vaikutti siltä kuin olisin voinut kuulla Hänen äänensä kutsuvan kaukana metsässä sanoen: "Aadam, missä sinä olet?" Tähdet näyttivät olevan niin lähellä, että voisitte poimia ne käsillänne. Jumala näytti olevan niin lähellä.

Eräs asia, joka näyttää merkitsevän minulle yhä niin paljon tuossa seudussa, on tiet erämaassa. Jos te vain poistutte tieltä, te eksytte niin helposti. Niin monta kertaa turistit näkevät erämaan pieniä kukkia ja menevät pois valtatieltä poimimaan niitä. He vaeltavat erämaahan ja eksyvät ja joskus kuolevat janoon. Näin on myös kristityn tien suhteen — Jumalalla on valtatie. Hän puhuu siitä Jesajan kirjan 35. luvussa. Sitä kutsutaan "Pyhyiden Valtatieksi." Monta kertaa maailman pienet huvitukset vetävät sinut pois valtatieltä. Silloin sinä olet kadottanut kokemuksesi Jumalan kanssa. Erämaassa, kun olet eksyksissä, näkyy joskus kangastus. Ihmisille, jotka ovat

kuolemassa janoon, kangastus on joki tai järvi. Monesti ihmiset juoksevat niitä kohti ja kaatuvat niihin vain havaitakseen, että he yksinkertaisesti kylpevät kuumassa hiekassa. Joskus saatana näyttää teille jotakin, minkä hän sanoo olevan hauskaa. Se on vain kangastus, se on jotakin, mikä ei ole todellista. Jos te kuuntelette sitä, te havaitsette vain kasaavanne murheita päänne päälle. Älä välitä hänestä, rakas lukija. Usko Jeesukseen, joka antaa elävää vettä niille, jotka isoavat ja janoavat.

Eräänä päivänä sain kirjeen kotoa, jossa kerrottiin, että yksi veljistäni oli hyvin sairas.

Se oli Edward, joka oli minusta seuraava. Tietystikään en ajatellut sen olevan vakavaa, joten uskoin hänen tulevan kuntoon. Mutta eräänä iltana muutamia päiviä myöhemmin, kun olin tulossa kaupungista, kun kuljin ruokasalin kautta karjatilalla, minä näin paperin pöydällä. Otin sen ylös. Siinä luki: "Bill, tule pohjoislaitumelle. Erittäin tärkeää." Luettuani viestin eräs ystävä ja minä kävelimme sinne laitumelle. Ensimmäinen henkilö, jonka kohtasin, oli vanha teksasilainen poliisi, joka työskenteli karjatilalla. Hänen nimensä oli Durfy, mutta me kutsumme häntä "Pappaksi." Hänellä oli surullinen ilme kasvoillaan, kun hän sanoi: "Billie poika, minulla on sinulle huonoja uutisia." Juuri silloin työnjohtaja käveli siihen. He kertoivat minulle, että sähkösanoma oli juuri saapunut kertoen veljeni kuolemasta.

Rakas ystävä, hetkeen en voinut liikkua. Se oli ensimmäinen kuolemantapaus perheessämme. Mutta haluan sanoa, että ensimmäiseksi minä ajattelin sitä, oliko hän ollut valmis kuolemaan. Kun käännyin ja katselin keltaista preeriaa, kyyneleet juoksivat pitkin poskiani. Kuinka minä muistinkaan, miten me kamppailimme yhdessä, kun olimme pikkupoikia ja kuinka vaikeaa meillä oli ollut.

Me menimme kouluun ja meillä oli tuskin tarpeeksi syötävää. Varpaat pilkistivät ulos kengistä ja meidän täytyi pitää vanhoja

takkeja napitettuna kaulaan asti, koska meillä ei ollut paitaa päällämme. Minä muistan myös, kuinka eräänä päivänä äiti oli laittanut popcornia pikku astiaan lounaaksemme. Me emme syöneet toisten lasten kanssa. Meillä ei ollut varaa sellaiseen ruokaan kuin heillä. Me livahdimme aina kukkulalle ja söimme. Minä muistan, että sinä päivänä kun meillä oli popcornia, oli se meistä todellinen nautinto. Niinpä varmistaakseni, että saisin osani siitä, minä menin ulos ennen iltapäivää, otin runsaan kourallisen siitä ennen kuin veli sai osansa.

Sitten seisoessani siellä katsellen auringon paahtamaa preeriaa minä ajattelin kaikkia noita asioita, ja että olikohan Jumala ottanut hänet parempaan paikkaan. Silloin Jumala jälleen kutsui minua, mutta kuten tavallista minä koetin torjua sen.

Minä valmistauduin tulemaan kotiin hautajaisiin. Kun pastori McKinny Port Fultonin seurakunnasta, mies, joka on minulle kuin isä, saarnasi hänen hautajaisissaan, hän mainitsi, että "Täällä saattaa olla niitä, jotka eivät tunne Jumalaa, jos niin on, odottakaa Häntä nyt."

Oi kuinka minä tartuinkaan istuimeeni, Jumala oli jälleen toimimassa. Rakas lukija, kun Hän kutsuu, vastaa Hänelle.

En koskaan unohda kuinka isä ja äiti raukka itkivät hautajaisten jälkeen. Minä halusin mennä takaisin länteen, mutta äiti pyysi minua niin kovasti jäämään, että minä lopulta suostuin jäämään, jos löytäisin työtä. Pian minä sain työtä Indianan Public Service Companyltä, missä minä nyt työskentelen.

Noin kaksi vuotta myöhemmin ollessani testaamassa mittareita mittarikorjaamossa Gas Workissa New Albanyssa, kaasua sai minut voimaan pahoin ja minä kärsin siitä viikkoja. Menin kaikkien tuntemieni lääkäreiden tykö. En voinut saada mitään apua. Minä kärsin vatsahapoista, mikä oli tulosta kaasujen vaikutuksesta. Se tuli pahemmaksi koko ajan. Minut

viettiin erikoislääkäreille Louisvilleen, Kentuckyyn. Lopulta he sanoivat, että kyse oli umpilisäkkeestäni, ja että minut pitäisi leikata. En voinut uskoa sitä, sillä minulla ei ollut koskaan ollut kipua kyljessäni. Lääkärit sanoivat, etteivät he voineet tehdä mitään enempää puolestani, ennen kuin minut olisi leikattu. Lopulta minä suostuin sen suorittamiseen, mutta halusin ehdottomasti, että he käyttäisivät paikallispuudutusta, niin että voisin seurata leikkausta.

Oi, minä halusin, että vieressäni seisoi joku, joka tunsि Jumalan. Minä uskoin rukoukseen, mutta en osannut rukoilla. Niinpä pappi Ensimmäisestä Baptistiseurakunnasta tuli kanssani leikkaussaliin.

Kun he veivät minut leikkauspöydältä vuoteeseeni, tunsin tulevani heikommaksi ja heikommaksi koko ajan. Sydämeni tuskin löi. Tunsin, että kuolema oli päälläni. Hengenvetoni tulivat koko ajan lyhemmiksi. Minä tiesin tulleeni tieni päähän. Oi ystävä, odotahan kun tulet kerran sinne, silloin sinä ajattelet monia asioita, joita sinä olet tehnyt. Minä tiesin, etten ollut koskaan tupakoinut, juonut tai omannut mitään epäpuhtaita tapoja, mutta minä tiesin, etten ole valmis kohtaamaan Jumalaani.

Ystäväni, jos sinä olet vain kylmä, muodollinen seurakunnan jäsen, sinä tiedät, kun tulet tiesi päähän, että et ole valmis. Niinpä jos se on kaikki, mitä tiedät Jumalastani, minä pyydän sinua juuri siinä menemään polvillesi ja pyytämään Jeesusta antamaan sinulle tuon uudestisyntymisen kokemuksen, kuten Hän sanoi Nikodeemukselle Johanneksen evankeliumin 3. luvussa, ja oi, kuinka silloin ilokellot soivatkaan — Ylistys Hänen nimelleen.

Siellä sairaalahuoneessa alkoi tulla pimeämpi ja pimeämpi ikään kuin olisin ollut suurissa metsissä. Saatoin kuulla tuulen puhaltavan puiden lehdissä, kuitenkin se näytti olevan syvällä metsässä. Olet ehkä kuullut tuulenpuuskan puhaltavan lehtiin, tullen lähemmäksi ja lähemmäksi itseäsi.

Minä ajattelin: “Täydellä syyllä se on kuolema tulossa noutamaan minua.” Voi! sieluni joutuisi kohtaamaan Jumalan, koetin rukoilla, mutta en osannut.

Tuuli tuli lähemmäksi yhä voimakkaampana. Lehdet kahisivat ja yhtäkkiä minä olin poissa.

Sitten näytti siltä kuin olisin jälleen ollut pieni paljasjalkainen poika seisomassa siellä kujalla tuon saman puun alla. Minä kuulin tuon saman äänen, joka sanoi: “Älä koskaan juo tai tupakoi.” Ja lehtien kahina oli sama, jonka puhallus sai aikaan tuossa puussa sinä päivänä.

Mutta tällä kertaa ääni sanoi: “Minä kutsuin sinua etkä sinä halunnut tulla.” Se toistui kolmannen kerran.

Silloin minä sanoin: “Herra, jos se olet sinä, salli minun mennä takaisin maan päälle, niin minä saarnaan Evankeliumiasi talojen katoilta ja katujen kulmissa. Minä kerron siitä jokaiselle!”

Kun tämä näky oli ohitse, havaitsin, ettei minusta koskaan ollut tuntunut paremmalta. Kirurgini oli yhä rakennuksessa. Hän tuli ja katsoi minua ja oli hämmästynyt. Hän katsoi niin kuin olisi ajatellut, että olisin kuollut, sitten hän sanoi: “Minä en ole kirkossakävijä, minun vastaanottoni on niin suuri, mutta minä tiedän, että Jumala on kohdannut tämän pojan.” Miksi hän sanoi sen, minä en tiedä. Kukaan ei ollut sanonut mitään siitä. Jos minä silloin olisin tiennyt, mitä nyt tiedän, minä olisin noussut tuosta vuoteesta huutaen ylistystä Hänen nimelleen.

Muutamien päivien päästä minun sallittiin palata kotiin, mutta olin yhä sairas ja minun oli pidettävä laseja silmilläni hajataitoisuuden tähden. Pääni tärisi, kun katsoin jotakin hetken aikaa.

Aloin tavoitella ja etsiä Jumalaa. Menin seurakunnasta toiseen koettaen löytää jonkin paikan, missä olisi ollut vanhanaikainen alttarikutsu. Murheellinen asia oli, etten

löytänyt yhtään. Minä sanoin, että jos minusta joskus tulisi kristitty, minä olisin todella kristitty. Pappi, joka kuuli minun tekevän tämän huomautuksen, sanoi: "Mutta Billy poika, sinä olet menossa fanaattisuuteen." Minä sanoin, että jos minulla joskus olisi uskonto, minä haluan tuntea sen, kun se tulee, juuri niin kuin apostolitkin tunsivat.

Oi ylistys Hänen nimelleen. Minä sain myöhemmin uskonnon ja minulla on se yhä ja Hänen avullaan minä pidän sen aina.

Eräänä iltana minä kaipasin niin Jumalaa ja todellista kokemusta, että menin vanhaan vajaan talon takana ja koetin rukoilla. En silloin tiennyt kuinka rukoilla, niinpä minä aloin puhua Hänelle niin kuin olisin puhunut kenelle tahansa. Yhtäkkiä valo tuli vajaan ja muodosti ristin ja ääni ristiltä puhui minulle kielellä, jota en voinut ymmärtää. Sitten se meni pois. Minä olin haltioissani. Kun toinnuin, minä rukoilin jälleen: "Herra, jos se olet sinä, ole hyvä ja tule ja puhu minulle uudestaan." Olin lukenut Raamattuani siitä lähtien, kun olin tullut kotiin sairaalasta ja minä olin lukenut Johanneksen kirjeen 4. luvusta: "Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskonto, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta."

Tiesin, että henki oli ilmestynyt minulle, ja kun rukoilin, se ilmestyi jälleen. Silloin minusta tuntui siltä kuin tonnin paino olisi nostettu sielustani. Minä hyppäsin pystyyn ja juoksin taloon ja näytti kuin olisin juossut ilmassa.

Äiti kysyi: "Bill, mitä sinulle on tapahtunut?" Minä vastasin: "En tiedä, mutta minusta tuntuu todella hyvältä ja kevyeltä." En voinut enää kauempaa pysyä sisällä. Minun täytyi päästä ulos ja juosta.

Tiesin silloin, että jos Jumala haluaisi minun saarnaavan, Hän parantaisi minut, niinpä menin seurakuntaan, joka uskoi öljyllä voitelemiseen ja minä parannuin välittömästi. Näin silloin, että opetuslapsilla oli jotakin, mitä useimmilla

sananpalvelijoilla ei tänä päivänä ole. Opetuslapset olivat kastettuja Pyhällä Hengellä ja siksi he saattoivat parantaa sairaita ja tehdä suuria ihmeitä Hänen nimessään. Niinpä minä aloin rukoilla Pyhän Hengen kastetta ja sain sen.

Eräänä päivänä noin kuusi kuukautta myöhemmin, Jumala täytti tuon sydämeni halun. Hän puhui minulle suuressa valossa käskien minun mennä saarnaamaan ja rukoilemaan sairaiden puolesta ja Hän parantaisi heidät riippumatta siitä, mikä sairaus heillä olisi. Minä aloin saarnata ja tehdä, mitä Hän käski minun tehdä. Oi ystävä, en voi alkuunkaan kertoa, mitä kaikkea on tapahtunut: Sokeiden silmät avautuivat. Rammat kävelivät, syövätkin paranivat ja kaikenlaisia ihmeitä on tapahtunut.

Eräänä päivänä Spring kadun alapäässä Jeffersonvillessä, Indianassa, kahden viikon herätyskokousten jälkeen minä olin kastamassa 130 ihmistä. Oli kuuma elokuun päivä ja siellä oli läsnä noin kolme tuhatta ihmistä. Olin kastamaisillani 17. ihmisen, kun yhtäkkiä kuulin taas tuon hiljaisen pienen äänen ja se sanoi: "Katso ylös." Taivas oli kuin vaskea tuona kuumana elokuun päivänä. Meillä ei ollut satanut noin kolmeen viikkoon. Minä kuulin tuon äänen jälleen, ja sitten uudestaan kolmannen kerran se sanoi: "Katso ylös."

Minä katsoin ylös ja sieltä taivaalta tuli suuri kirkas tähti, jonka olin nähnyt monta kertaa aikaisemmin, mutta en ollut kertonut siitä teille. Monta kertaa minä olen kertonut ihmisille sen ilmestymisestä ja he vain nauravat ja sanovat: "Bill, sinä vain kuvittelet sen. Tai ehkä sinä näit unta." Mutta ylistys Jumalalle, tällä kertaa Hän näytti itsensä näkyvästi kaikille, koska se tuli niin lähelle minua, että en voinut edes puhua. Kun muutama sekunti oli kulunut, minä huusin ja monet ihmiset katsoivat ylös ja näkivät tähden aivan minun yläpuolellani. Jotkut pyörtyivät kun taas toiset huusivat ja jotkut juoksivat pois. Sitten tuo tähti palasi takaisin taivaalle, ja se paikka, mistä se oli lähtenyt, oli noin viidentoista jalan

neliö, ja tämä paikka liikkui ja kuohui, tai niin kuin jos aallot olisivat käyneet. Siihen kohtaan oli muodostunut pieni valkoinen pilvi, ja tuo tähti otettiin tähän pieneen pilveen.

Rakas lukija, jos minulla vain olisi tilaa tässä kirjassa kertoa sinulle niistä monista asioista, joita on tapahtunut, siitä kuinka rukoushuoneemme rakennettiin ja monista voimallisista herätyskokouksista, joita me olemme pitäneet. Ihmiset ovat tulleet läheltä ja kaukaa parantuakseen. Mutta minun on tehtävä tämä kirja tarpeeksi pieneksi, jotta sitä voitaisiin myydä halvalla ja se olisi kaikkien ulottuvilla. Nämä asiat on kerrottu, jotta sinä tietäisit, että Jeesus Kristus on yhä se sama kuin Hän oli eilen ja tänään ja tulee olemaan iankaikkisesti, ja että sinun tulee uskoa Häneen pelastuaksesi. Jos voit, milloin tahansa herätyskokouksiamme on sinua lähellä, ole hyvä ja ota osaa niihin.

TODISTUKSIA

Nyt te löydätte seuraavilta sivuilta joitakin henkilökohtaisia todistuksia muutamilta niistä, jotka ovat parantuneet jossakin kokouksistamme.

Olin sairaalassa New Albanyssa, Indianassa, kun kuulin veli Branhamista. Auto oli törmännyt minuun. Käytännöllisesti katsoen kaikki kylkiluuni olivat murtuneet. Selkäni oli nyrjähtänyt. Olin toivoton tapaus, mitä lääketieteen apuun tulee.

Veli Branham rukoili puolestani ja välittömästi kylkiluuni menivät paikoilleen ja selkäni myös. Lääkäri ei voinut ymmärtää sitä. Minä nousin ylös, laitoin vaatteet päälleni, menin kotiin ja aloin töihin.

Ylistys Jumalalle Hänen parantavasta voimastaan.

William H. Merrill, 1034 Clark St., New Albany, Ind.

Olen ollut rampa monia vuosia. Ollut vuoteenoma jonkun aikaa. Raajani olivat riutuneet niin, etten voinut kävellä. Lääkäri sanoi, etten koskaan kävelisi. Minä kuulin veli Branhamista ja siitä kuinka Jumala vastasi hänen rukouksiinsa. Niinpä minä soitin hänelle. Hän ja toinen nuori mies DeArk nimeltään, tulivat ja rukoilivat puolestani. Välittömästi raajani paranivat. Minä saatoin kävellä. Minä kävelen yhä. Siitä on nyt 4 vuotta, kun se tapahtui.

Minä ylistän Jumalaa Hänen ihmeellisestä voimastaan.

Mrs. Mary Der Ohanion, 2223 E. Oak St., New Albany, Ind.

Arvoisa vastaanottaja,

Olen ollut rampa aika kauan. Raajani olivat murtuneet enkä sen jälkeen enää voinut kävellä. Lääkärin lausunnon mukaan. Poikani työnsi minut veli Billin kokoukseen rullatuolissani. Sinä iltana minä näin kävelemässä miehen, joka ei ollut kävellyt 18 vuoteen. Minä näin myös miehen saavan näkönsä ja kävelevän läpi seurakunnan ilman mitään apua. Hän oli ollut sokea 40 vuotta ja monet muut, raajarikot ja kaikenlaiset sairaudet paranivat tuona iltana. Niinpä kun tuli aika, että minun puolestani rukoillaan, minulla oli usko uskoakseni Jeesukseen, että Hän oli sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Veli Bill rukoili puolestani, tarttui minua kädestä ja sanoi: "Jeesuksen nimessä — kävele."

Minä tunsin Jumalan voiman tulevan päälleni. Raajani, jotka törröttivät suorina edessäni, menivät lattiaan ja minä aloin kävellä ja ylistää Jumalaa, minä jätin vanhan rullatuolini ja kävelin useiden kortteleiden matkan takaisin kotiin.

Mrs. T. Hargrove, 149 Spring St., Jeffersonville, Indiana

Minut jätettiin kaksi vuotta sitten kuolemaan syöpään. Minä tunsin veli Billin vuosia. Tiesin hänen olevan vanhurskas henkilö ja olen ollut monissa hänen kokouksissaan. Jumala on siunannut häntä ja tehnyt monia, monia ihmeitä hänen kauttaan. Minä kutsuin hänet rukoilemaan puolestani. Syöpäni hävisi.

Minä olen yhä onnellinen, ylistäen ja kiittäen Jumalaa.

Mrs. L. Stinner, Missouri Ave., Jeffersonville, Indiana

Perhelääkäri luopui toivosta minun suhteeni, eläisin enää muutamia tunteja. Olin sairastanut noin kolme vuotta syöpää.

Eräs mies nimeltä Wiseheart kertoi minulle veli Billistä. He ajoivat 35 mailia läpi lumen ja jään päästäkseen luokseni.

Silloin kun he saapuivat, joukko ystäviäni ja sukulaisiani oli kokoontunut yhteen nähdäkseen minut viimeisen kerran. Tyttäreni olivat tuoneet käärinliinani puukeeseen minut niihin. Olin lähes tajuton, kun veli Bill tuli sinne. Hän pyysi kaikkia uskosta osattomia menemään pois huoneesta. Sitten hän polvistui ja rukoili puolestani. Minä tunsin Jumalan voiman ylläni, kun hän laittoi kätensä käteni päälle, ja heti minä tunsin, että syöpäni oli lähtenyt.

Minä nousin jaloilleni ylistäen Jumalaa voimastaan. Se tapahtui 4 vuotta sitten eikä minulla ole ollut syöpää sen jälkeen.

Ylistys Jumalalle Hänen hyvydestään.

Mrs. Sarah Hoyse, Middletown, Ind.

Minä olin rampa syntymästä saakka. En milloinkaan kyennyt kävelemään tai käyttämään käsiäni tai käsivarsiani. Minä kuulin, missä veli Bill oli pitämässä ihmeellistä parantamiskokousta. Tulin kokoukseen ja näin monia ihmeellisiä asioita tehtävän uskon kautta Jeesuksen nimeen ja kätten päällepanemisen kautta.

Veli Bill rukoili puolestani, sitten hän katsoi suoraan minuun ja sanoi: "Jeesuksen nimessä, kävele." Minä tunsin Jumalan voiman tulevan ruumiini ylle. Minä tottelin ja ensimmäisen kerran elämässäni minä aloin kävellä. Olin 35 vuotias.

Jumala tekee ihmeellisiä asioita näinä viimeisinä päivinä.

Ylistys Hänen nimelleen ikuisesti.

Pieni tyttäreemme Betty oli ollut sairas kolme kuukautta. Meillä oli kaksi kaupungin kuuluisaa lääkäriä, mutta kaikesta päättäen he eivät kyenneet löytämään sairauden syytä. Myös monet kaupungin ja koko maan huomattavat saarnaajat

rukoilivat hänen puolestaan. Hän tuli jatkuvasti huonommaksi. Sitten me kutsuimme Jeffersonvillestä, Indianasta, miehen nimeltä Rev. Wm. Branham, jolla on jumalallisen parantamisen lahja. Veli Bill, niin kuin häntä kutsutaan, tuli välittömästi tykömme. Rukoiltuaan tuntikausia hän tuli sisälle ja kertoi meille, että Herra oli näyttänyt hänelle näyn siitä, mitä tehdä pikku Bettyllemme. Hän oli pelkkää luuta ja nahkaa ja tärisi koko ajan niin kuin hänellä olisi ollut halvaus. Veli Bill kysyi meiltä, uskoisimmeko me Jumalaan ja tottelisimmeko sitä, mitä Hän käskisi tehdä. Sen jälkeen kun hän oli rukoillut ja huutanut tytön avuksi Jeesuksen nimeä, meidän pikku tyttäämme parani välittömästi. Se tapahtui noin 10 kuukautta sitten. Meidän pikku Bettymme on nyt täysin terve ja niin iso kuin voi olla. Kirjoitan mielelläni kelle tahansa hänen parantumistaan tai mitä tahansa parantumista koskien, joka tapahtui täällä niiden herätyskokousten aikana, jotka veli Branham piti täällä St. Louisissa vuonna 1945.

Tuo parantuminen, joka tapahtui St. Louisin kokousten aikana löytyy veli Branhamin kirjasta nimeltä "Taivaallinen näky." Pitäkää huolta siitä, että luette sen.

Rev. Robert Daugherty, 2009 Gano ave. St. Louis, Mo.

ARVOISA VASTAANOTTAJA:

Olin maannut vuoteessa selälläni 8 vuotta ja yhdeksän kuukautta tuberkuloosin tähden ja lääkärit olivat antaneet periksi kohdallani. Minä painoin tuskin 50 naulaa [noin 23 kg—Huom.] ja näytti siltä, että kaikki toivo oli mennyt. Sitten Jeffersonvillestä, Indianasta, noin 35 mailin päästä kotoamme tuli Rev. Wm. Branham näyn tähden, jonka hän oli nähnyt karitsasta, joka oli jäänyt kiinni erämaahan ja huusi "Milltown" (Siellä minä asun.) Veli Branham ei ollut koskaan

ollut täällä eikä tuntenut ketään täältä. Tullessaan sisään hän laittoi kätensä päälleni ja rukoili huutaen avukseni rakkaan Herramme Jeesuksen nimeä. Jokin näytti tarttuvan minuun ja heti minä olin ylhäällä ja kiitin Jumalaa Hänen parantavasta voimastaan. Menin ulos ensimmäistä kertaa 8 vuoteen, sitten minut kastettiin joessa Jeesuksen Kristuksen nimessä. Minä olen nyt pianisti täällä Baptistikirkossa. Paljon muutakin liittyy tähän suuren parantumiseen. Minulla ei ole tilaa tässä todistuksessa kirjoittaa sitä kaikkea. Minä kirjoitan mielelläni ja kerron kokonaisuudessaan kenelle tahansa, joka on kiinnostunut parantumisestani.

Georgia Carter, Milltown, Indiana.

ARVOISA VASTAANOTTAJA:

Minut oli leikattu ja syöpä muodostui tuohon leikkauskohtaan. Olin tehnyt kaiken, mitä tiesin, toipuakseni, mutta olin epäonnistunut. Vaimoni oli myös sairas ja me kuulumme Rev. Branhamista ja siitä, kuinka Jumala toimi hänen kauttansa parantaen sairaita. Me menimme hänen kotiinsa eräänä sunnuntai iltapäivänä noin kuusi kuukautta sitten, ja kun me saavuimme sinne, me tapasimme sieltä toisia samassa tarkoituksessa ja he parantuivat. Sitten meillä oli keskustelu veli Branhamin kanssa ja kysyimme häneltä, voitaisiinko meille tehdä jotakin. Me kerroimme hänelle olevamme katolisia, mutta hän kertoi meille, että jumalallinen parantuminen oli kaikkien niiden ulottuvilla, jotka uskoisivat. Hän kiinnitti meidän huomiomme erääseen katoliseen naiseen, joka oli saanut takaisin näkönsä, koska hän oli pyytänyt Jumalaa auttamaan itseään, ja nyt hän lukee pientä tekstiä. Hän oli ollut niin sokea, että hänet oli talutettu talolle. Sitten vaimoni ja minun puolesta rukoiltiin ja me molemmat paranimme. Minun syöpäni katosi! Me olemme nyt niin

onnellisia ja terveitä ja joka aamu minä nousen vuoteesta ja rukoilin 3 tuntia veli Branhamin ja hänen Jumalalle tekemänsä työn puolesta. Minulla on sähköliike täällä kaupungissa ja joka sunnuntai aamu me menemme aamumessuun ja sitten kiiruhdamme sillan yli Branham Tabernaakkeliin. Me käymme myös iltakokouksissa ja keskiviikko illan rukouskokouksessa. Tämä on meille ihmeellistä aikaa ja näyttää siltä kuin me eläisimme uudessa maailmassa. Minä vastaan mielelläni mihin tahansa kirjeeseen, jossa pyydetään tietoa parantumisestani.

Louis H. Head, 417 Garnet Court, Louisville, Ky.

Minä haluan lisätä todistukseni tähän Jumalan kunniaksi koskien jumalallista parantumista. Noin kolme vuotta minua vaivasi ihottuma, mikä levisi ja tuli pahemmaksi, kunnes käsien selkämys ja jalkojeni päälliset olivat yhtenäisen ruven peitossa. Ne olivat pahasti ajettuneet ja hyvin kipeät. Huhtikuun 11 päivänä 1945 veli Branham voiteli minut ja laittoi kätensä päälleni rukouksessa, mutta sen sijaan että olisin tullut paremmaksi, tulin jatkuvasti huonommaksi, ja koska olin käyttänyt voidetta käsiini ja jalkoihini, minä ajattelin, että todennäköisesti se oli syy, miksi en ollut parantunut. Niin minä päätin lopettaa kaiken lääkityksen käytön ja jättää tapaukseni kokonaan Herralle. Kesäkuun 10. veli Branham ja veli Seward rukoilivat jälleen puolestani ja Herra paransi minut, ylistys Hänen pyhälle nimelleen! Kerran aikaisemmin veli Branham oli voidellut minut heikkojen jalkaholvien tähden. Jalkoihini koski niin paljon, että käveleminen oli minulle kidutusta. Mutta siitä lähtien, kun minut oli voideltu, jalkani tulivat vahvemmiksi ja tänä päivänä minä pystyn kävelemään pitkän matkan ilman, että se tuottaa sellaista vaivaa jaloilleni, kuin ennen voitelemista yhden korttelin matka. Ja haluan lisätä tähän, ettei tämä ole

ensimmäinen kokemukseni jumalallisesta parantamisesta. Kaksikymmentäyksi vuotta sitten minä osallistuin kokoukseen, jonka piti Rev. C. H. Erickson Columbuksessa, Indianassa. Toiset paranivat erilaisista vaivoista, ja koska minä olin kärsinyt pahasta katarrista pitkän aikaa ja minulla oli kasvain oikeassa silmässäni siten, että se osittain peitti näköni (ja olisi ajan kuluessa sokeuttanut minut), minä myös pyysin Herraa parantamaan minut ja Hän paransi. Kumpikaan sairaus ei sen jälkeen ole vaivannut minua. Minä vastaanotin tämän siunauksen istuessani tuolillani, sillä minä en ollut pyytänyt Rev. Ericksonia rukoilemaan. Minä olen ollut parantumisten todistajana ja kuullut ja lukenut toisten todistuksia. Melkein kaksi vuotta sitten ohitin erään kodin lähellä Prospectia, Kentuckyssa. Pieni sairas pikkulapsi makasi pihalla olkipatjalla ja äiti kertoi minulle, että hän oli yli neljän kuukauden ikäinen ja oli ollut sairas koko lyhyen ikänsä. Hän oli hyvin laiha eikä voinut käyttää ravintoa huutamatta kipujen tähden. Seuraavana sunnuntaina minä kerroin veli Branhamille lapsesta. Hän ja seurakunta rukoilivat lapsen puolesta ja muutama viikko myöhemmin minä jälleen kuljin tämän kodin ohitse ja tiedustelin lapsen vointia. Hän oli tulossa paremmaksi ja saamassa lisää painoa. Menin sisälle katsomaan häntä ja hän oli syömässä ja nautti siitä. On kirjoitettu, että taivaallinen Isä on antanut Pojalleen Jeesukselle Kristukselle kaiken vallan taivaassa ja maan päällä, ja antanut Hänelle nimen, joka on yli kaikkien nimien, ja Pietari sanoi, että Hänen nimensä, uskon kautta Hänen nimeensä, oli parantanut tuon ramman miehen Tempppelin portilla. Tässä samassa kunniakkaassa nimessä tehdään näitä ihmeellisiä asioita tänä päivänä. Ja kun me paranemme uskon rukouksen kautta, se ei ole ainoa siunaus, jonka me vastaanotamme, vaan se tuo mukanaan varmuuden syntien anteeksiantamuksesta. Jaakob 5:15.

Kiitos Jumalalle, että meillä on tässä sekavassa maailmassa tänä päivänä miehiä kuten veli Branham, Erickson, John

Sproul ja muita, joille Henki on antanut jumalallisen parantamisen lahjan. Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti. Ja hän on yhtä kykenevä ja halukas parantamaan meidät kuin silloin, kun Hän saarnasi valtakunnan Evankeliumia ja paransi ihmisiä tuhatyhdeksänsataa vuotta sitten. Minä näin Joan Grayn, tuon pienen vauvan, joka oli sairas, elokuun 26. päivänä. Hän on nyt 27 kuukauden ikäinen ja on niin terve ja hyvinvoiva kuin vain voi olla.

Teidän Kristuksessa Jeesuksessa,

G.W. Jones, 705 E. Maple St., Jeffersonville, Ind.

Rakkaat ystävät, on toisia, jotka ovat parantuneet ja haluaisivat antaa todistuksensa todistajina Jumalan voimasta, mutta meillä ei ole tilaa siihen juuri nyt tässä pienessä kirjassa. Nämä todistukset, jotka on annettu, on tarkoitettu rohkaisemaan sinua, että uskoisit Jeesukseen Kristukseen ja tulisit tuntemaan Hänet Pelastajanasi ja Parantajanasi.

Monet, jotka lukevat Raamattua, sanovat: "Jos minä vain olisin elänyt Raamatun aikana, minä olisin mennyt Jeesuksen tykö ja Hän auttaisi minua." Ystävä, Hän on täällä tänä päivänä auttaakseen sinua aivan samana kuin Hän oli tuona päivänä. Usko ainoastaan Pyhää Henkeä, Hän on Jeesuksen Todistaja. Ole hyvä, juuri siinä, missä olet, usko Häneen, ja sinä paranet.

SAARNA

Meidän tekstimme löytyy Jesajasta, 53:5.

“Hän oli haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli Hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja Hänen haavainsa kautta me olemme parannetut.”

No niin ystävä, Raamattu sanoo: “Hänen haavainsa kautta me olemme parannetut.” Ja me myönnämme, että meillä yhä on syntiemme anteeksiantamus Hänen vuodatetun verensä kautta riippumatta siitä, mitä te olette tehneet. Miksi? Koska se oli sovituksessa, te sanotte. Eivätkö Hänen haavansa parantamisen tähden olleet myös sovituksessa? Silloin jos sovitus parantumista varten on menettänyt voimansa, silloin te olette synneissänne; sillä teidän syntienne sovitus tapahtui saman Veren kautta, joka vuosi samasta miehestä, samassa paikassa, samaan aikaan, samana päivänä.

Silloin teidän täytyy sanoa, että ne vaikuttavat yhdessä tai kumpikaan niistä ei ole voimassa.

Ei, ystävä, sinä uskot Jeesukseen samalla tavalla parantumisesi puolesta kuin sinä uskot syntiesi tähden, ja sovituksella on oleva sama vaikutus. Se vaikuttaa sinun hyväksesi kummallakin tavalla, kun sinä uskot, että se tehtiin sinua varten tässä ajassa yhtä hyvin kuin heitä varten sinä aikana.

Samalla tavoin kuin sinä menet joelle ylittääksesi sen lautalla, sinä näet toisten ylittävän sen, niinpä miksi sinä et voisi tehdä sitä? Et sinä mene laivan kapteenin tykö kysymään häneltä, tekeekö laiva tuon matkan vai ei. Sinä vain maksat matkalipun, astut laivaan ja istuudut. Sitten perämiehen asia on viedä sinut joen yli.

Sama menettelytapa toimii jumalallisessa parantumisessa, sinä näet toisten tulevan terveeksi ja sinä voit parantua myös. Mene vain Jeesuksen tykö. Matkalippu tässä tapauksessa on usko, sitten Jeesuksen asia on saattaa se päätökseen.

Oi, veljet ja sisaret, uskokaa Häneen, tekin voitte parantua. Ihmeiden aika ei ole ohi niiden kohdalla, jotka uskovat, ettei se ole ohi.

Mitä te teette ensimmäiseksi, kun te suunnittelette huviretkää? Te otatte vanhanaikaisen naisten almanakan ja katsotte lupaako almanakka tuolle päivälle sadetta vai kaunista säätä. Sitten te iloitsette, jos se lupaa kaunista säätä. Sitten te sanotte: “Me suunnittelemme huviretken tuoksi päiväksi.” Te ostate kaiken, mitä tarvitaan luonaalle ja valmistaudutte menemään retkelle, vain koska almanakka sanoo: “kaunista.”

Oi veli ja sisar, te uskotte niin paljon almanakkaan, miksi te ette voi uskoa Jumalan Sanaan? Muistakaa, että Jumalalla on aina ollut niitä, jotka uskovat, miksi sinä et olisi yksi heistä nyt? Lue Markus 16 ja näe, että viimeinen käsky, joka annettiin seurakunnalle, oli parantaa sairaita. Hän sanoi: “Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat.”

Jos seurakuntasi sanoo, että he uskovat ja merkit eivät seuraa, silloin Jumalan Sanan mukaan he eivät usko.

Kysy joltakin tänä päivänä hyvää uskovan merkkiä ja he osoittavat jotakin, jolla on hyvä sosiaalinen asema. Joku, joka antaa hyvin kolehtilautaselle. Oi ystäväni, jotkut heistä eivät tiedä enempää Jumalasta kuin hottentotti Egyptin yöstä, ja jotkut heistä ovat myös hienostuneita oppineita seminaareista. Mutta sinun ei tarvitse olla oppinut tunteaksesi Jumalan. Mutta sinun täytyy tehdä enemmän kuin useimmat heistä, sinun täytyy uskoa ja jos sinä uskot, merkit Markus 16:17-18:ssa seuraavat sinua niin kuin Jeesus sanoi tulevan tapahtumaan.

Muistakaa, että Markus 16. käsketään saarnaamaan Evankeliumia kaikille luoduille. Sinä saatat sanoa: “Veli Branham, mikä on Evankeliumi, jotta me tietäisimme, onko meillä se vai ei. Onko se Sana?”

Paavali sanoi, että Evankeliumi ei tullut meille ainoastaan sanana vaan myös voimana ja Pyhän Hengen osoittamisena. Eikö sinulla silloin tarvitse olla Pyhän Hengen voimaa voidaksesi tuoda julki nuo Markus 16. merkit?

Menkäämme yhdessä 2. Timoteus 3. lukuun ja katsokaamme, miten Pyhä Henki sanoo, että viimeisinä päivinä ihmisillä olisi jumalisuuden muoto, mutta he kieltävät sen voiman ja Raamattu käskee sinua karttamaan sellaisia.

Eikö se ole merkki siitä, että me elämme viimeisissä päivissä? Ihmiset kieltävät voiman parantaa ja tulla niin vapaaksi synneistä.

Seurakunnat ovat tulossa niin kylmiksi, että lämpömittari menee kuusikymmentä astetta nollan alapuolelle. Sinulla ei voi olla voittoa etkä voi harjoittaa jumalallista parantamista yhdessä korttiseurueiden ja savukkeiden kanssa. Jotkut ihmiset menevät seurakuntaan sunnuntaiaamuna suuri sikari suussaan ollen sarvettoman texasilaisen mullikan näköisiä. Sana käskee meitä puhdistautumaan kaikesta saastaisuudesta. Oi veli, käänny pois maailmallisista asioistasi ja palvele Jumalaa. Silloin Hän sallii sinun kulkea Pyhyiden Valtatiellään niin kuin Jesajan 35. luku puhui siitä.

Jos joku toisi sinulle 70 000 dollarin maksumääräyksen, sinä alkaisit riemuita. Jos minä kysyisin sinulta, miksi olet niin iloinen, sinä vastaisit, että koska sinulla oli 70 000 dollaria. Jos epäilisin sitä, sinä ojentaisit minulle tuon maksumääräyksen. Jos minä sanoisin, että se on vain pala paperia, jossa on kirjoitusta, sinä vastaisit nopeasti, että 70 000 dollaria täytyi ensin olla talletettuna Yhdysvaltain hallituksen haltuun, ennen kuin tämä maksumääräys kirjoitettiin ja että hallitus takaa sen.

Tietäkää sitten, että Jaakob 5:14 sanoo, että uskon rukous parantaa sairaan. Saatat sanoa, että se oli vain paperia, jossa on kirjoitusta. Mutta veli, koko Taivas takaa Raamatun.

Kun sinä luet Hänen Sanaansa, muista että lupaus on sinulle. Ala silloin iloita ja uskoa ja Hän parantaa sinut.

Hän on sama Jumala tänään ja iankaikkisesti. Aamen.

Julkaistu englanniksi 1940 luvulla. Uusintapainos 1991.

Julkaistu suomeksi 1997.

SUOMEN TOIMISTO:
VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

FINNISH

©1997 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org